

Pondelok 12.1. 2015 Nemám rada január

Januárové choroby zaútočili. Pred 2 dňami sa ozvala laryngitída. Snažím sa Arlana čo najviac separovať, aby dievčatá neochoreli. Uvidíme. Spomínam si, že pred 2 rokmi boli všetci tak chorí, že mi po mesiaci doma seklo v krížoch. To nechcem znovu zažiť. Viem, že na druhej strane z nás teraz opadol stres. Všetky vybavovačky ohľadom domu a sťahovania sú preč, adrenalín klesol a choroby môžu zaútočiť. Zároveň som pocítila, že všetok ten blázninec potlačil akýkoľvek priechod emócií. A zrazu som večer sedela vo vani a naplno si uvedomovala, čo znamená to, že by sme sa o pár týždňov mali presťahovať do Číny. Čo znamená byť znovu sama, znovu si hľadať priateľky, znovu opustiť rodičov. Samozrejme, že je s tým spojený aj strach. Nová krajina, ktorá je tak odlišná od Európy. Jazyk, čo mi absolutne nič nehovorí. A jasne, že deti pôjdu do lokálnej francúzskej škôlky a školy. Predýchavam a modlím sa. Modlím sa za pokoj, a za to, aby moje srdce bolo pripravené v správny čas. Aby som vedela prijať rozhodnutie, podmienky a aby som bola odvážna. Dokázala sa spoľahnúť na Boha, že nedá na moje plecia viacej ako zvládnem, keďže vie, že som „rodičovský“ perfekcionista a nové prostredie by mi narušilo priestor a systém.

Uvedomujem si aj to, že deti rastú. Viacej chápú, dá sa s nimi viacej diskutovať. Mille stačilo počuť, že by sme boli blízko pláže a bola hneď ochotná ísť baliť. Arlan to ešte nechápe, aj keď za posledné mesiace neskutočne mentálne podrástol. Je zábavný. Predvčerom si Milla zapatrošila gumičkovú reťaz, čo uplietla. Bola skalopevne presvedčená, že jej ju Shrimpie musel niekde schovať. Ten na jej krik reagoval iba udiveným pohľadom. Po chvíli sa začal brániť, že to nebol on. Skúsila som Millu presvedčiť, aby šla hľadať. Ale iba trucovito tvrdila, že to bol Arlan. Asi po 10 minútach ma napadlo, nech si pozrie svoje veľké vaky na sukni. S úškrnom reťaz vytiahla. Jasné, že bol priestor naučiť ju, čo to znamená niekoho obviňovať a že je potrebné sa vedieť aj ospravedlniť.

„Ukážem ti ako, dobre?“ Navrhla som. Podišla som k Arlanovi a povedala: „Arlie prepáč, že som ťa obvinila, že si schoval reťaz. Nebolo to tak. Odpusti mi, prosím.“ Na to usmievavý Arlie vyskočil, dobehol k Mille so slovami: „Prepáč mi.“ A dal jej veľkú pusu. Pozrel na mňa a vážne sa spýtal: „Dobre, mami?“ Ten pohľad bol nádherný. Úprimný. Nemala som síl mu povedať, že to mala spraviť Milla, tak veľmi sa z toho tešil. Millou sme sa na seba uškrnuli a hádam si z toho niečo odniesla, aj keď sa mi jej ofukovanie vôbec nepáči. Založí si na prsiach ruky a zdvihne bradu.

Pondelok 19. 1. 2015

Trochu predčasne, ale predsa sme sa dostali „Na kameň“. 6.2. bude 17. rokov, čo sme so Slavinom spolu. Nezmenili sme sa iba my, ale aj miesto. Náš kameň sme na Borine pre krovie, šípky a trávu ani nemohli presne nájsť. Sme iní. Ani nie múdrejší, ako som si vždy predstavovala. Trochu skúsenejší. Asi omnoho tolerantnejší voči sebe. A aj keď mám niekedy toho plné zuby, viem, že som na tom správnom mieste, po boku správneho človeka. Vďaka jeho slabostiam sa posilňujú tie moje, tam kde padá, dokážem ťahať. Keď ja vidím iba malé čriečky, ktoré si nedokážem dať dokopy, on ide cez hmlu nejasna a vidí budúcnosť a celý obraz, čo si vie poskladať dokopy. Keď on stráca trpezlivosť, som ja tá, čo tíš, privinie a pohľadí. Keď nedokážem byť prísna, príde na pomoc.

Utorok 3.2. 2014

Tak, a je to tu. Odvčera sa môj vek zaokrúhľuje na 40. Brfff. Čo už, nemladneme. Keď som bola dieťa, tak mi človek medzi 35-40 pripadal neskutočne staro. Myslela som, že keď sa dostanem ja do toho obdobia, bude to iné. Budem múdra a plná poznania. Ale nič. Príde mi, že som rovnako neskúsená ako keď som mala osemnásť a svet mi ležal pri nohách. Dnes mám pocit, že na pri nohách niekoho ležím ja ale studnica poznania a rozumu nie som absolútne. Deti odokryli to, čo bolo zahrabané a ukázali všetky zlé vlastnosti. Niekedy som znechutená sama sebou, tým, aká som nedokonalá a že sa to nezlepšuje. Ale nevadí. Naučila som sa tešiť z jednoduchých malých pokrokov a teší ma aj poobedie, či večer bez zbytočných škriepok, keď ležím s deťmi v posteli a držím ich za ruky.

Veľa ma naučili posledné dni, kedy je tato na 2 týždne v Paríži. Znamená to ísť bez oddychu. Plus Arlan s Gwen sú chorí, takže aj v noci je pohotovosť. To, čo som doteraz odmietala, ísť večer s deťmi do postele, aby zaspali, teraz vítam. Ľahnem s nimi, držím ich za ruky a viem, že o chvíľu zaspia. Potom mám aspoň nejaký čas pre seba, kým o polnoci zalomím. Inak by som to voľno nemala vôbec a dom by bol ako po výbuchu. Je fajn byť na deti s niekym, nie sama.

Spolu so zvykaním si na myšlienku, že sa o chvíľu sťahujeme som musela prísť s nejakou reakciou. Po 10 rokoch som sa dala ostrihať. Odôvodnila som to

vlhkou klímou, čo ma čaká. Vo vnútri som možno dúfala, že nový účes mi prinesie novú odvalu do dobrodružstva... Alebo nebudaj verím, že: „Dlhé vlasy, krátky rozum?“ Tak, či onak, zmena sa mi páči. Milla včera referovala tatovi do telefónu:

„No a maminka má krátke vlasy. Vieš, je mám krátke, ale ona má ešte kratšie...“ Po ceste zo škôlky mi povedala, že sa jej môj účes nepáči.

Z Gwen sa stáva hadimrška. Pretáča sa z bruška na chrbát a naopak. Robí hodiny a keď sa zadarí, posunie sa neurčitým smerom. Už ju nemôžem nechať bez dozoru na posteli. Vyžaduje aj viacej pozornosti, tak ju často beriem na stôl do sedadla, kde nám robieva spoločnosť pri jedení. Aj má ešte nejaké to miesto po svojom obede, slintá nad našim. Celkom jej chutia moje kulinárske kreácie, tak uvidíme, ako to pôjde ďalej a či jej bude chutiť aj čínska kuchyňa....

Utorok 17.2. 2014 Šiška párty a slamenná vdova

Šiška párty sa tento rok konala v Branči. Zabudla som, že som si naposledy povedala, že posúchové cesto robiť nebudem...a jasne, že som si na to spomenula, až, eĎ sa mi zdalo, že nejako veľmi nekysnú a v horúcom oleji sa nejako ešte aj scvrkávajú.... Výsledok: šišky jedlé tak prvé 3 hodiny a potom tvrdé ako kameň. Nevadí. Hádám už nabudúce nezabudnem.

Za tých pár týždňov som si zvykla na rolu slamennej vdovy. Tato je väčšinou v Paríži a aj keď je doma, tak prichádza neskoro. Trochu mi z toho

naskakuje husia koža. Ak to takto bude aj v Číne, tak z neho veľa nebudeme mať. Určite by som však nechcela byť slobodná matka, je to riadny zaberák. Najmä teraz, keď má Milla svoje obdobie strachu a ani do svojej izby nejde bez Arlana. Ten sa dá takmer vždy nahovoriť. Cez deň a po škôlke vymýšľame rôzne aktivity a vyrábame. Momentálne je to kostým na karneval. Jasné, že bude Elza. Včera sme zafarbili babinino kombiné na modro. Dnes ideme šiť vlečku a našívať korálky. Robota hlavne pre mňa. Arlie momentálne frčí na ryži. Dokáže sa s ňou prehrať hodiny. Mojou úlohou je potom povysávať....

Ešte stále čakáme na potvrdenie prihlášky do základnej školy. Aj keď budeme preč, treba, aby Milla bola oficiálne prihlásená tu a chodila na preskúšavanie zo slovenského jazyku. V stupavskej ZŠ do bilingválnej triedy sa dostala bez vstupných testov. V dúbravskej Harmónii bolo hodinové skúšanie. Po 20 minút z matematiky, slovenčiny a angličtiny. Bola som prekvapená, že chceli vedieť z hlavy odčítanie a sčítovanie do 20. Milla bez problémov odpovedala. Až ma prekvapila. Matikár, príjemný Záhorák povedal riaditeľke, že ju berie hneď. S ostatným skúšaním nemala problém. Tak mi riaditeľka povedala, že ju berú a budú na ňu čakať, keď sa vráti z Číny. Netuším však, koľko budeme platiť... Normálne je školné 270 Euro mesačne.

Trochu ma vykolajila škola v Číne. Je firemná, francúzska. Arlana pre nízky vek zoberú asi bez problémov a na Millu povedali, že bude problém. Treba to prebrať s riaditeľom, lebo je obava, že by znížila kvalitu vyučovania, keďže nie je Francúzka. Tak som sa naštartovala a podľa príprav na štátnice som skoncipovala list riaditeľovi školi s potrebnými otravnými formulkami, 4 dôvodmi, prečo ju treba zobrať a úžasnými frázami na rozlúčenie, kedy som odovzdávala svoje distingované pozdravy. Pribalila som Millino hodnotenie z francúzskej škôlky za oba roky a od včera som poobedie prepla na francúzštinu. Vidím, ako rýchlo zabúda, keď jazyk nepoužíva... Viem, že to nie je pre ňu jednoduché. No, predstava, že by som ju mala každý deň rozvážať hodinu tam a hodinu späť v šialenej čínskej doprave, je pre mňa neakceptovateľná... Tak uvidíme, ako list zaberie. Som ochotná sa hádať na francúzsky spôsob aj cez mail.

Štvrtok 26.2. 2015 Nekonečné papierovačky

Mám pocit, že ísť do Číny stojí ešte viacej energie ako bolo Francúzsko. Budúci týždeň musím na Cudzokrajné choroby, na komplet previerku, kde mi budú zisťovať ešte aj pohlavné choroby...a to mám vlastné potvrdenie od gynekológa. Do očkovaní sa mi nejako nechce, tak dúfam, že fakt, že kojím, bude dostatočne relevantný. Ani neviem, či by som mohla dať zaočkovať aj deti. Sú choré a choré. Arlan ťahá už 2. mesiac. Iba kašeľ, ale poriadny. Tak aj s Millou dostali sirup, čo sa používa pri alergiách, aby usadený hlien v hrdle konečne vykašľali. Hádám už Shrimpie pôjde budúci týždeň do škôlky, aby som mala trochu oddychu... aha, zabudla som, Milla má budúci týždeň prázdniny. Tato momentálne chodí z práce okolo 22.00. Potrebuje všetko dokončiť, vybaviť, prehlásiť a odhlásiť. Ešte fajn, že byt, čo predávame je mimo našej kompetencie. Ľudo mladší si vybavuje všetko sám. Dúfam, že o 2-3 týždne podpíšeme iba papaiere a o ostatné sa nebudeme musieť starať.

Z Harmónie nám dali vedieť, že Millu prijímajú. Strávili sme tam včera nejakú hodinku potom, ako som vyzdvihla rozhodnutie. Deti mali práve nacvičovanie programu na vystúpenie. Milla žasla a keď veľké dievčatá začali tancovať na pieseň z jej obľúbenej Frozen, tak ani nedýchala. Jednoznačne tvrdila, že sa jej škola páči...

Musím si dávať pozor, ako hovorím a konám s Arlanom. Viem, že je povahovo náladovejší. Viem, že potrebuje veľa objatí, zápasenia a chlapeckej srandy. V tomto všetkom strese ohľadom odchodu a príprav, v kombinácii s chorobami, kedy nemám žiaden oddych, na to úplne zabúdam. Až príliš často sa pristihnem, ako mu robím prednášky. A on na mňa pozerá tými nechápavými očami, čo sa pýtajú: „A ty si odkiaľ spadla?“ Aj jemu je už doma dlho a neustále napomínanie nech je trpezlivý a nech neplače, mu už riadne musí ísť hore krkom...

Piatok 13.3. 2015 Taký bežný život

Je takmer polnoc. Aj napriek únave nechcem spať. Novoročné predsavzatia sú nanič. Tie chvíle, keď deti zaspia sú ako prechádzka do jarného lesa. Samota a ticho. Snívanie. Potrebujem ich na to, aby som znovu túžila výjsť po schodoch do izieb a pocítila to zvláštne šteklenie na pažiach a medzi rebrami, čo mi povie, ako veľmi ľúbim to malá stvorenie, čo odfukuje. Najradšej by som si ich všetkých troch zobrala naraz na ruky a prespala tak celú noc. Zabudnúť no to, akí vedľa byť otravní, tvrdohlaví a hašteriví počas dňa.

Dnes sme absolvovali 6 a 3-ročnú povinnú prehliadku. V snahe udržať ambulanciu bez nahôd, som si takmer ani neuvedomila, akí sú už veľkí. Arlan chcel opakovať po Mille čítanie písmen pri zrakovej kontrole. Dostal však čítať obrázky. Ostal sklamaný. Keď však sestrička ukázala na obrázok krúžok, hneď hrdo prehlásil „oooo“ a na krížik reagoval „ks“. Pri počúvaní dýchal ako medzeď a s radosťou ukázal svoju dierku na cikule. Hm, čaká nás návšteva urológa a mali by mu násilne pretiahnuť predkožku. Bude plač. Preto rozmýšľam, či sa do toho vôbec pustiť. Uvedomujem si, že na neho budem musieť byť tvrdšia. Nie kvôli sebe, ale kvôli jemu samému. Je divoký, no, dokáže prekvapiť jemnosťou v tom správnom momente. Keď sa dívam do jeho očí, je tam niečo nádherné. Je tam Slavo a zároveň niečo naviac. Ja? Boh?

Milla prekvapila nevôľou sa vyzliecť do spodnej bielizne. Čo sa jej až tak veľmi nečudujem. Ani mne nebola staršia lekárka veľmi sympatická.

A keďže som nemala pár rúk navyše, skončila Gwen v sestričkiných rukách. Po vstúpení do čakárne a zavretí dverí som si vydýchla. Zvládli sme to. A pro po, Gwen začala pérovať na všetkých štyroch. Je to úžasný pohľad, pri ktorom mi naskakuje aj husia koža. Ako ju ustrážim, keď začne loziť? Dokáže sa nádherne škeriť a vyzerá ako úplná kópia svojej staršej sestry. Vďaka Bohu sa skončil vyše týždňový štraj pitia a jedenia. Prekonala nejaké gastro. Už som si myslela, že prídem i o mlieko. Nakoniec som skončila s novou odsávačkou mlieka a to nás asi zachránilo. Gwen sa rozjedla, rozpila a mlieko ide ďalej.

Byť s nimi sama necháva stopy aj na mne. Večer sa dívam do zrkadla a pýtam sa, kto je tá žena v ňom. Kde zmizla svieža, oddýchnutá baba s vráskami od úsmevu? Ako je možné, že tie hnusné čiary na čele v noci nezmiznú a ráno sú tam znovu? Budem sa Slavovi po návrate ešte páčiť? A páčim sa mu vôbec? Ved' sa nepáčim ani sama sebe....

Koniec marca

Dnes si Arlie vytvoril svoj prvý vlastný príbeh. Decká milujú večerné ukladanie. Každý z nich si ľahne z 1 strany na moje rameno a povedia si o čom má byť rozprávka. Každý z nich má na výber svoje 2 maximálne 3 charaktery. Napríklad včelu, vílu, morského koníka. Potom mi dajú chvíľu na vymyslenie rozprávky. Niekedy je to dosť náročné. Lebo sú hlavní hrdinovia dosť nekompatibilní, alebo som príliš unavená. Keď som nevedela skombinovať milinu vílu, delfína a Arlanovu mačku a myš, poprosila som ich, aby mi s príbehom pomohli. Milla sa ofučala...hm. Arlie spolupracoval. Nakoniec vymyslel príbeh o ružovej mačke s ružovými očami, čo si stavala hrad na piesku. Ten hrad bol všaj deravý ako ementál, lebo myška sa pomýlila a prehrýzla ho v domnení, že ide o syr. Ružová mačka jej potom múdro vysvetlila, že pieskové hrady sa nejedia a zohnala jej syr. Bol spokojný. Aj ja. Takéto rozprávky sa mi páčia viac. Niekedy som prekvapená aj z príbehov, čo nám výjdu, lebo sú fakt zaujímavé. Hlavne, keď ho našijem na nejaký problém z toho dňa. Pred rokom som zabudla zapísať uspávanku, ktorú sme spolu so Shrimpiem vymysleli a spievali:

Flowers, flowers everywhere are flowers,

Every one loves flowers and Milla loves them, too.

All the colors red and yellow blue and white, pink and orange, violet and green

Flowers, flowers everywhere are flowers,

Every one loves flowers and Arlan loves them, too.